

Đoàn Kết: HỢP QUÂN TẠO SỨC MẠNH

TQLC LÊ CÔNG TRUYỀN.

- *Điều làm cho tôi kinh hãi nhất không phải là sự đàn áp của những kẻ ác mà chính là sự thờ ơ lãnh đạm của những người thiện: “Ce qui m’effraie, ce n’est pas l’oppression des méchants, c’est l’indifférence des bons”- Martin Luther King.*

- *“Le monde souffre énormément, non pas à cause de la violence des gens malsains mais à cause du silence des gens braves”- Napoléon Bonaparte. (Nhân loại quá đau khổ không phải vì bạo lực của bọn ác mà vì sự im lặng, vô cảm của người tử tế)*

- *“The world is a dangerous place tout live, not because of the people who are evil but because of the people who don’t do anything about it” – Einstein. (Thế giới là nơi nguy hiểm để sống không phải vì bọn cùng hung cực ác mà vì những người ù lý không làm bất cứ một điều gì để trừ khử cái ác ấy)*

*

Theo triết gia người Đức Friedrich Hegel (1770-1831), “Quantity changes lead to quality changes” (lượng biến đổi chất). Triết thuyết này cũng có người không đồng tình nhưng áp dụng vào trường hợp Miền Nam sau 30 tháng 4 năm 1975 quả thật không sai. Xin thử giải thích:

Từ sau 30/4/1975 và những tháng ngày kế

tiếp, người dân ghê sợ VC như sợ “thân nanh đồ mổ” hoặc hiện tượng “trùng tang liên táng”. Sau khi hoàn tất việc tập trung các chiến sĩ VNCH vào các trại lao động khổ sai, VC giương cao ngọn cờ “bạo lực cách mạng”, người dân tiếp tục khiếp sợ. Bạo lực gia tăng, khiếp sợ gia tăng. Nhưng khi bạo lực đi đến đỉnh cao nhất của nó thì sự khiếp sợ cũng đạt đến đỉnh cao nhất của nó để biến thành thách thức và đối đầu. Cũng như nước ở nhiệt độ cao biến thành hơi nước chứ không còn là nước nữa. Sau đây là ba trường hợp điển hình cho thấy sự sợ hãi biến thái thành đối đầu và thách thức

- Đầu tháng giêng năm 2012, huyện Tiên Lãng, Hải Phòng đã huy động một lực lượng với hơn 100 công an và cán binh để cướp đất, hoa quả, và thủy sản mà gia đình ông Đoàn Văn Vươn đã dày công sức lặn ra biển để trồng cây ăn trái và nuôi thủy sản. Gia đình ông Vươn đã chống trả dữ dội, dùng mìn tự chế và đạn hoa cải bắn trả khiến bốn công an và hai cán binh bị trọng thương.

- Trong vụ cưỡng chế đất tại Quận Thạnh Hóa, Tỉnh Long An ngày 14/4/1915, vợ chồng ông Nguyễn Trung Can, Mai Thị Kim Hương và cậu con trai Nguyễn Mai Trung Tuấn 15 tuổi, trước một đám công an rất đông, đã hô

Thủy Quân Lục Chiến

to những khẩu hiệu “cực kỳ nhạy cảm và siêu phản động”:

- “Tiêu diệt chế độ CSVN, Trương Tấn Sang ngồi trên luật pháp, Nguyễn Tấn Dũng bù nhìn, Việt Nam Cộng Hòa muôn năm v.v”... Đồng bào hưởng ứng phụ họa.

(xin bấm vào 2 links). **BÉ TRAI 15 TUỔI CHỬI CHẾ ĐỘ CSVN CUỐP ĐẤT**. Dân Việt quốc-nội công khai chửi Đảng CSVN và hoan-hô VNCH.

- Mới đây nhứt, người dân đã công khai thách thức bọn công an:

Ngày 2/9/2015 để kỷ niệm ngày HCM tuyên cáo VN độc lập và thành lập nước VND-CCH sau khi cướp chính quyền từ chánh phủ Trần Trọng Kim, công an đem một dây cờ dăng trước một dãy phố tại đường Bà Hạt, Sài Gòn. Dân chúng phản đối kịch liệt; một phụ nữ dùng kéo cắt dây cờ làm nhiều khúc rồi đem vứt vào thùng rác. Công an cuốn cờ rút lui.

Thêm vào đó, cần phải kể những sự kiện tiêu cực của chế độ: khúm núm, khom lưng trước bọn lãnh đạo Tàu cộng, tặc nạn tham nhũng có hệ thống, phân hóa và thanh toán lẫn nhau trong giới lãnh đạo, sự tàn nhẫn của bọn cảnh sát giao thông, sự tàn bạo của lũ công an đối với phụ nữ và giết người trong các đồn bót và trại giam v.v... (xin bấm vào đây) Cận cảnh vụ CA đàn áp thô bạo nhiều phụ nữ mặc áo dài sáng chủ nhật 26/4/2015.

Với những phương tiện truyền thông hiện đại, CSVN không thể bùng bít để lừa bịp được nữa. Bùng bít là “bố” của thằng lừa bịp. Bố tắt thở không còn bùng bít được nữa thì thằng con làm sao lừa bịp được. Do đó, sự dã man, tàn bạo của chúng đã được giàn trải cho toàn dân mắt thấy tai nghe và sự khiếp sợ đang biến thái thành thách thức, đối đầu. Như vậy, cái kiềng CSVN với ba chân “bạo lực, bùng bít và lừa bịp” đã lung lay tận gốc rễ. Thế tại sao nó “vẫn vững như kiềng ba chân”?

- Bởi vì những người vây chung quanh nó chỉ “nói ngả nói nghiêng”, không cùng nhau xô cho nó ngã mà lại xô đẩy lẫn nhau, khiến kẻ bư đầu, sút trán rồi bỏ cuộc, chờ cho nó tự động ngã nghiêng! Không thể có cái mà người đời gọi là “thể tất yếu” hoặc “bất chiến tự nhiên thành”. Xin thưa trước, chiến không phải là chiến tranh. Người Việt tị nạn cộng sản chỉ có thể dùng ba “vũ khí”: đoàn kết, tấy chay, cô lập hóa và các phương tiện truyền thông hiện đại để tiếp tay chiến đấu đập tan chế độ cộng sản và tà thuyết Marx-Lénine do HCM mang về trồng lên đầu dân tộc và du nhập xã hội chủ nghĩa về nhốt toàn dân (1).

Nói đến chiến tranh, người viết chợt nhớ Tây phương có câu ngạn ngữ bằng tiếng Latin “Si vis pacem, para bellum” (Muốn có hòa bình hãy chuẩn bị chiến tranh). Nhà tranh đấu Ba Lan, gốc Do Thái Marek Edelman (1919-2009) cũng đã phát biểu: “Nếu không thể bảo vệ Tự Do bằng phương pháp ôn hoà thì phải chiến đấu bằng vũ lực” (When you cannot defend freedom through peaceful means, you have to use arms to fight). CSVN dám làm như thế đối với bọn bành trướng Bắc Kinh hay không? Chắc chắn là không!

Lý do:

A. Trong nhiều năm, tàu của bọn cướp xâm nhập hải phận Việt Nam phá hủy ghe đánh cá, chém giết ngư dân, CSVN không dám lên tiếng phản đối và đòi TC bồi thường cho ngư dân, mà làm sao đòi TC bồi thường được vì tàu đó là “tàu lạ” hay “tàu nước ngoài” chớ có phải “tàu trung quốc” đâu! Kỳ hụy đến mức đó thì làm sao dám “chuẩn bị chiến tranh” và “chiến đấu bằng vũ lực”.

B. Ngày 14/3/988, viên đại tướng bộ trưởng Bộ Quốc Phòng CSVN đã ra lệnh cho bộ đội công binh tại đảo Garma thuộc quần đảo Trường Sa không được nổ súng khi TC tấn chiếm đảo. Lệnh lạc của bọn buôn dân bán

nước khiến 64 lính công binh làm bia hứng đạn của lính Tàu. Chỉ có 4 thi hài được vớt đem về đất liền, 60 thi hài bị vùi sâu trong lòng biển quê hương. Bộ trưởng Quốc phòng hành xử như thế thì làm sao dám “chuẩn bị chiến tranh” và “chiến đấu bằng vũ lực”

(xin bấm vào đây) Mặc Lâm: http://www.rfa.org/vietnamese/in_depth/who-ord-no-fir-in-garma-03122015052720.html

C. Trong Tập sách “Hồ Chí Minh Sinh Bình Khảo” của Hồ Tuấn Hùng ấn hành tại Đài Loan ngày 1 tháng 11 năm 2008. Trong quyển sách dày 342 trang, Hồ Tuấn Hùng viết vòng vo tam quốc, tào lao thiên đê để rồi đi đến điểm chính của cuốn sách:

-“Hình hài đang nằm trong mộ Hồ Chí Minh tại Hà Nội là một người Tàu”.

Từ năm 2008 đến nay, hàng triệu đảng viên CSVN đã đọc, thế mà tổng bí thư, chủ tịch nước, thủ tướng, chủ tịch quốc hội, tổng trưởng ngoại giao CSVN vẫn im thin thít. Người viết nghĩ sự im hơi lặng tiếng này có thể có ba lý do:

- Im lặng là khinh bỉ (hay im lặng đáng khinh?).

- Im lặng là đồng ý (silence vaut consentement), nếu thế thì tại sao không cho mang cái lòng kiếng đó ném qua bên kia biên giới để không tổn công quỹ bảo vệ cái xác của một tên “Tàu khựa”?

- Nghĩ rằng TC mượn Hồ Tuấn Hùng viết cuốn sách để chứng minh rằng từ trước đến nay VN do một tên Tàu (Hồ Tập Chương) cai trị thì VN đã là đất của Tàu từ lâu rồi, nếu chứng minh ngược lại sẽ làm sứt mẻ “16 chữ vàng” và làm xấu đi cái “bốn tốt”.

Ba lý do nói đây đều bắt nguồn từ “hội chứng sợ mất đảng!” Thế thì làm sao dám “chuẩn bị chiến tranh” và “chiến đấu bằng vũ lực”!

Sau một thời gian im lặng khá lâu, bỗng nhiên ngày 15-7-2015 báo điện tử Đảng CSVN

đăng Tập 4 (1932-1934) trong văn kiện Đảng Toàn Tập. Dưới đây là một đoạn ngắn trích từ Tập 4. Không hiểu CSVN muốn chứng minh điều gì qua đoạn trích dưới đây:

-“Đảng Cộng Sản Đông Dương vừa được thống nhất vào đêm trước của cuộc bãi công có tính chất khởi nghĩa của các phu đồn điền Phú Riềng, bởi ba nhóm cộng sản của Bắc Kỳ, Trung Kỳ và Nam Kỳ dưới sự lãnh đạo của người sáng lập của nó là đồng chí Nguyễn Ái Quốc, đã bị ám sát vào giữa năm 1932 trong các nhà tù địa ngục của Hồng Kông”.

Tập 4 của CSVN chỉ viết “bị ám sát” nhưng không viết rõ “chết hay sống”. Nếu chết thì ai trám vào chỗ của ông ta? Nếu sống thì ông ta làm gì sau đó? Viết úp úp mở mở như thế thì chỉ nói chưa được phân nửa của sự thật. Khoa học gia Benjamin Franklin (1706-1796), một trong những người dự thảo Tuyên Ngôn Độc Lập và Hiến Pháp Hoa Kỳ đã nói: “Một nửa sự thật thường là một sự gian dối trắng trợn” (“Half a thruth is often a great lie”).

Theo Wikipidia tiếng Việt, với bí danh Tống Văn Sơ, “Nguyễn Ái Quốc” bị nhà cầm quyền Hongkong tổng giam và định giao cho chính quyền thực dân Pháp tại Đông Dương. Tờ L’Humanité của Cộng Sản Pháp số ra ngày 9-8-1932 đưa tin: “Nguyễn Ái Quốc” đã chết vì bệnh lao phổi trong nhà tù tại Hồng Kông. Đây chỉ là tin hư cấu vì sau đó “Nguyễn Ái Quốc” đến Moscou vào mùa xuân năm 1934, với bí danh Lin, “Nguyễn Ái Quốc” học ở trường Quốc Tế Lenin (1934-1935).

Xin nói rõ: “Nguyễn Ái Quốc” là bút hiệu của các cụ Phan Văn Trường, Phan Chu Trinh, Nguyễn Thế Truyền, Nguyễn An Ninh. Về sau Nguyễn Tất Thành mạo nhận là bút hiệu của mình để sang đoạt các bài viết của các Cụ.

(“Phan Chu Trinh went to Paris in 1915 to get the support of progressive French politicians and Vietnamese exiles. There, he worked

Thủy Quân Lục Chiến

with Hồ Chí Minh, Phan Văn Trường, Nguyễn Thế Truyền, and Nguyễn An Ninh in ‘The Group of Vietnamese Patriots’. There, they wrote patriotic articles signed with the name Nguyễn Ái Quốc which Hồ Chí Minh later stole it” - Wikipedia, the free encyclopedia).

Wikipedia không biết Năm 1915 Nguyễn Tất Thành chưa phải là HCM. Mãi đến năm 1942, sau nhiều bí danh và bút hiệu (Lý Thụy, Hồ Quang, Vương, Lin, Thầu Chín, Tống Văn Sơ v.v...) Nguyễn Tất Thành xuất hiện với tên Hồ Chí Minh, tên hiệu của Cụ Hồ Học Lãm.

D. Ngày 13/10/2013, chỉ vài giờ sau khi đảng CSVN tiến hành lễ truy điệu và đưa linh cữu Đại Tướng Võ Nguyên Giáp của họ về Quảng Bình, Thủ Tướng TC Lý Khắc Cường đến Hà Nội gặp Thủ Tướng CSVN. Mặc dù lễ an táng của Giáp được dự trù kết thúc lúc 17 giờ chiều, nhưng thời gian để Quốc tang tại Việt Nam đã chấm dứt từ 12 giờ trưa. Đường như đây là nguyên do hai nước đồng ý để Thủ Tướng TC vẫn đến Hà Nội trong ngày 13 tháng 10 chứ không hoãn chuyến thăm sang thứ Hai” (BBC tiếng Việt).

Cờ rũ phải hạ xuống, Lý Khắc Cường mới chịu vào Hà Nội. Trong nhà có tang, tại sao lại mời khách đến để “đàm đạo”? Nhà người ta có tang tại sao lại đường đột đến để “đàm đạo”. Đúng là một bọn vô ý thức nếu không muốn viết là vô giáo dục! Tại sao hèn đến độ chấp thuận điều kiện “hạ cờ rũ” của hắn? Hèn thế thì làm sao dám “chuẩn bị chiến tranh” và “chiến đấu bằng vũ lực”!

Khi còn tại thế, ông VNG bị hai cặp bài trùng Duẩn-Thọ và Mười-Anh hạ nhục. Sau khi chết, ông ta lại bị đồng chí tiếp tay ngoại bang hạ nhục. Cuộc sống trên thế gian có vay có trả. Luật như quả không bỏ sót một ai! Không biết trong thời gian giữ chức vụ do Duẩn-Thọ ban cho, ông ta có nhớ lại vụ Ôn Như Hầu tại số 7 phố Ôn Như Hầu ngày 12-

07-1946 không?

Ông ta có nhớ lại trận Vĩnh Yên, chiến dịch Trần Hưng Đạo, năm 1951 không? Trong trận này, chỉ trong 5 ngày (13 đến 17-1-1951), ông ta đã điều động 27,658 quân, dân công thường trực 27,638, số dân công huy động từng đợt 27,359. (wikipedia, Bách khoa toàn thư).

Không biết bao nhiêu quân và dân công đã bị bom Napalm của Tướng Jean De Lattre De Tassigny thiêu sống.

Ông ta có nhớ lại cái đêm của năm 1990, ông đến nhà Lê Đức Thọ để tên này đem mấy người con của ông ra hù dọa để cưỡng bách ông ta sang Tàu cầu hòa. Bà Bích Hà phu nhân của ông ta chống đối mãnh liệt vì bà cho rằng đó là quốc nhục. Nhưng để cứu các con, ông ta đã tuân lệnh Lê Đức Thọ sang Tàu! (Trần Nhu, Tướng Đi Đêm).

TC bắt nạt VC không phải vì chúng mạnh và VC yếu mà vì VC mang “hội chúng khúm núm”. Đừng khúm núm, đừng khom lưng, đừng bắt tay bọn Tàu bằng hai tay làm nhục dân tộc Việt Nam nữa. Khoa học gia Jean-Paul Marat (1743-1793) đã nói:

-“Người ta to lớn vì các anh quỳ gối. Hỡi công dân! Hãy đứng thẳng người lên”

(On est grand parce que vous vous mettez à genoux. Citoyens! Levez-vous droitement).

Đồng bào trong nước đã bắt đầu đứng thẳng người trước bọn công an trong các cuộc biểu tình chống Tàu cộng và các cuộc cưỡng chiếm đất.

Người Quốc Gia không thể “ngồi chờ sung rụng”. Muốn sung rụng, phải rung cây hoặc phải có một trận cuồng phong. Cây trụ lá, trơ cành, rể cái rể con đều nát nhũn ra, không thể tự rụng mà ngã được. Như vậy, muốn chế độ cộng sản tan rã để đem lại an lạc, tự do, dân chủ, nhân quyền cho Đất Nước, người Quốc Gia - quốc nội và hải ngoại - cần kiên trì đấu tranh trong thế thực tâm đoàn kết để cùng nhau

lật cái kiềng đó xuống.

Có người sẽ hỏi:

-“Đoàn kết! Nhưng đoàn kết với ai?”

-“Với người Quốc Gia chân chính, không bán lương tri, căn cước tị-nạn cho Việt Cộng.

Lại có người hỏi:

-“Đoàn kết để làm gì?”

- Để tẩy chay những gì liên quan đến TC và VC, để cô lập hóa những phần tử đã bán lương tri, căn-cước tị-nạn cộng-sản cho VC, để góp phần triệt tiêu chế độ cộng sản tại quê nhà.

Mỗi khi nói đến yếu tố đoàn kết, người ta thường nhắc đến Hội Nghị Diên Hồng đời Nhà Trần. Hội Nghị Diên Hồng do Thượng Hoàng Trần Thánh Tôn triệu mời các phụ lão vào Tháng Chạp năm Giáp Thân (1284) trước thềm Điện Diên Hồng để trưng cầu dân ý về lập trường nên hòa hay nên chiến khi quân Nguyên đem quân xâm lăng Đại Việt lần thứ 2. Hội nghị đồng thanh quyết chiến. Trước thế tiến quân hung hãn của quân Mông Cổ, vua quan sĩ thứ đời Nhà Trần đã thống nhất ý chí trong chủ trương quyết chiến và đã thành công trong việc quét sạch quân Mông cổ ra khỏi Đất Nước. Đức Thánh Trần đã phán:

- “Vua Tôi đồng lòng, anh em hòa thuận, cả nước ra sức nên bọn giặc phải chịu bị bắt”.

Quân Nguyên sang đánh Đại Việt ba lần điều thảm bại. Nhiều tướng của chúng bị bắt, bị giết (Ô Mã Nhi, Toa Đô, Lý Hằng v.v...). Hai lần sau do Thoát Hoan lãnh án nguyên nhưng đều đại bại. Thoát Hoan bị vua cha là Hốt Tất Liệt đày ra trấn thủ đất Dương Châu, cấm không được về kinh đô châu vua cha cho đến chết.

Vào năm 1995, tại diễn đàn Liên Hiệp Quốc, Đức Giáo Hoàng John Paul Đệ Nhị đã từng nhấn mạnh tầm quan trọng của yếu tố đoàn kết trong công cuộc đấu tranh cho công lý và nhân quyền. Ngài đã nói:

“Đoàn kết là yếu tố quyết định sự thành

công của cuộc cách mạng bất bạo động chống lại những chính quyền thiết lập trên tuyên truyền và khủng bố. Đoàn kết là sức mạnh tinh thần của những người dân bị trị, là nguồn hy vọng hướng dẫn con người trong cuộc hành trình lịch sử để thực hiện những hoài bão cao đẹp nhất của lương tri nhân loại”

(Nhuệ Hồng, Cộng Đồng Người Việt Hải Ngoại Tự Phán hay Thập Đại Bất Hạnh, theo Đức Tổng Giám Mục Nguyễn Văn Thuận - Thế kỷ 21, số 116, Tháng 12 năm 1998, T37):

1. Bệnh Quá Khứ Cục Bộ phát sinh do lòng luyến tiếc các thành tích quá khứ.

2. Bệnh Bi Quan Tiêu Cục không chịu dấn thân vào việc vì cho rằng sức không làm nổi.

3. Bệnh Lười Biếng, Trốn Trách Nhiệm chỉ muốn nói mà không muốn làm.

4. Bệnh Vô Trách Nhiệm, nói nhiều làm ít, khi nói thì hăng say mà khi hữu sự lại đùn việc cho người khác.

5. Bệnh Ý Lại, chỉ ngồi Chờ Phép Lạ mà không chịu tích cực, dấn thân hay đóng góp.

6. Bệnh Tài Tử hay Làm Việc Tùy Hứng, vui làm khó bỏ, không kiên trì nhẫn nại, thiếu ý thức và niềm tin.

7. Bệnh Hình Thức Chủ Nghĩa hay Làm Để Phô Trương vì hiệu danh, nặng phần trình diễn mà không vụ vào nội dung hay mục tiêu công tác.

8. Bệnh Cá Nhân Chủ Nghĩa do tự cao tự đại hay kiêu ngạo là tội nặng nhất trong Bảy Mối Tội Đầu của người Công Giáo.

9. Bệnh Khôn Ngoan Thế Gian hay Bệnh Khôn Vặt, vận dụng tài trí để tính toán vị kỷ nhằm thủ lợi riêng, dẫu hại đến công ích và công nghĩa.

10. Bệnh Bè Phái Chia Rẽ là căn bệnh trầm kha nhất của người Việt hải ngoại. Đây là nguyên nhân của những nguyên nhân thất bại trong việc xây dựng Cộng Đồng và xây dựng niềm tin.

Những bài về đoàn kết mà người viết học được ở Lớp Ba (Sơ Đẳng) là chuyện “Ông Già

Thủy Quân Lục Chiến

Với Bốn Người Con” (2) và bài “Anh Em Phải Hòa Thuận” (3) được in trong quyển Quốc Văn Giáo Khoa Thư và Luân Lý Giáo Khoa Thư do các học giả Trần Trọng Kim, Nguyễn Văn Ngọc, Đặng Đình Phúc và Đỗ Thận hợp soạn, do Nha Học-Chính Đông Pháp xuất bản năm 1935, phát không cho học sinh Lớp Tư và Lớp Ba (Dự bị và Sơ đẳng).

Các sự kiện lịch sử đã chứng minh tầm quan trọng của yếu tố đoàn kết: Đoàn kết là nguồn cội của thành công và chia rẽ là nguyên ủy của thất bại. Trường hợp điển hình là Công Đoàn Đoàn Kết, một tổ chức then chốt trong việc lật đổ chế độ xã hội chủ nghĩa năm 1989 tại Ba Lan (Pologne).

Trước tình trạng bế tắc và tiêu cực trong nước, CSVN thuê bọn dư luận viên “tổng nổi dậy” với những comments hạ cấp về những bài viết đứng đắn và thả Nguyễn Thanh Sơn nào đó ra hải ngoại với nhiệm vụ phát động “Phong trào đồng khởi” chống cộng đồng người Việt quốc gia hải ngoại (4). Nhưng nhờ sự đoàn kết của đồng bào không bán lương tri và căn cước tị nạn cho VC nên những mưu đồ đó chẳng đi đến đâu. Xin phép phỏng theo lời người xưa để viết:

“Muru sự tại Hà Nội, thất bại tại hải ngoại” (L’homme propose, Dieu dispose; Muru sự tại Nhơn thành sự tại Thiên. Nhơn nguyện như thử như thử. Thiên lý vị nhiên vị nhiên)

Xin lấy trường hợp điển hình vụ “Trần Trường treo ảnh Hồ cờ Cộng” trong tiệm buôn của hần tại Nam California năm 1999 để “lấy điểm với VC”, để về bên đó “kinh doanh hốt bạc”. Không ngờ thiên bất dung gian, câu “Nhơn tham tài tắc tử, điều tham thực tắc vong” lại ứng vào hần. Hần không chết, nhưng vợ hần, bà Nguyễn thị Kim Khanh, tự tử suýt chết và tiền bạc, đất đai mất hết. Xin trình bày yếu tố đoàn kết của đồng bào trong vụ Trần Trường.

Những ngày đầu của cuộc biểu tình, công

luận Hoa Kỳ có vẻ xem thường việc làm của đồng bào. Nhưng khi cuộc biểu tình lên đến cao điểm với hàng chục ngàn đồng bào thuộc mọi giới và mọi lớp tuổi chen vai sát cánh bên nhau trong 52 ngày đêm để bày tỏ lập trường không chấp nhận chế độ cộng sản đang thống trị đất nước Việt Nam và đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền thì công luận Hoa Kỳ đã đổi chiều rất thuận lợi cho chánh nghĩa quốc gia, dân tộc: Cựu chiến binh Hoa Kỳ đã đến cùng đồng bào, đốt cờ VC, điểm ảnh già Hồ để kể tội ác của lão. Báo chí Hoa Kỳ đã có những bài phóng sự và bình luận khách quan. Hai chánh đảng Dân Chủ và Cộng Hòa tại địa phương đã ra quyết nghị ủng hộ lập trường của đồng bào. Liệu sự đổi chiều này có xảy ra hay không nếu chỉ có vài chục đồng bào biểu tình? Xin thưa số đông, cực đông sẽ có tánh cách thuyết phục mọi người và tạo ra sức mạnh.

Trong “Tổng công kích Tết Mậu Thân” năm 1968, Cộng Sản Hà Nội đã thảm bại (5), một phần lớn nhờ sự chiến đấu tuyệt vời của các quân binh chủng VNCH, nhưng một yếu tố khác cũng không kém phần quan trọng: Tinh đoàn kết của Đồng Bào Miền Nam, nhứt là tại Cố đô Huế. Trước sự kêu gào “tổng nổi dậy” của CSHN - vừa thê thảm trong tuyệt vọng, vừa hung bạo trong tiềm thức - đồng bào đã đoàn kết một lòng một dạ với chánh nghĩa quốc gia. Nếu không, biết đâu Huế đã là “thủ phủ” của cái “Mặt Trận” do CSHN bố trí tại Miền Nam chớ không đợi đến ngày 7 tháng 4 năm 1972 CSHN chiếm Lộc Ninh để làm “thủ phủ” cho cái “Chính phủ Cộng hòa Miền Nam” của Huỳnh Tấn Phát và đồng bọn Nam Kỳ gian, đồng chí của hần!

Trong số trình vua Tự Đức, quan Phụ Chính Đại Thân Nguyễn Văn Tường viết:

“Không lo bọn giặc ngang ngược, chỉ lo ta không thể tự cường. Không lo bọn giặc tham tàn, chỉ lo ta không thể tự giữ”.

Thú thật người viết không rõ tiền bối dạy “tự giữ” điều chi và làm sao để “tự cường”!

Trước tình hình hiện tại, người viết thiên nghĩ Người Việt Tị Nạn Cộng Sản “tự cường” bằng cách thật tâm đoàn kết và giữ chặt căn cước tị nạn của mình để khỏi rơi vào thảm trạng của hai Cụ Nguyễn Mạnh Tường và Trần Đức Thảo trong thế kỷ trước và của nhiều doanh nhân mà điển hình là ông Trịnh Vĩnh Bình (6).

Có người bi quan nghĩ rằng khó có đoàn kết giữa người quốc gia, trái lại khi lão Hồ hô: “Đoàn kết. Đoàn kết. Đại đoàn kết” thì CSVN “đoàn kết” ngay để thanh toán “những người không theo đường lối do lão đã vạch”.

Thật ra, cái gọi là “đoàn kết nhất trí” trong đảng CSVN chỉ là phó sản của sự khủng bố. Thực chất của nó là sự “tuân phục vì sợ hãi và nghi ngờ lẫn nhau”.

Ba đảng viên sinh hoạt trong một tổ, một tên trong bọn có nhiệm vụ theo dõi lời nói, thái độ của hai tên kia để báo cáo. “Ngũ gia liên báo” có tánh cách liên đới, một nhà phải dò xét bốn nhà kia. Cách tổ chức dò xét, theo dõi, báo cáo đã tạo một xã hội vô cảm, nghi ngờ lẫn nhau, không còn tình láng giềng, không còn tình đồng bào.

Nhà văn thời tiền chiến Nguyễn Tuân (1910-1987), sau 30-4-1975 vào Sài Gòn gặp lại các văn thi hữu vào Miền Nam hồi năm 1955, đã tâm sự:

“Sở dĩ tớ còn sống đến ngày hôm nay là vì tớ biết sợ, biết sợ nên cái gì đưa ra tớ cũng đồng ý nhất trí.”

Tưởng cũng nên nhắc lại thời Đệ Nhất Cộng Hòa có tổ chức “ngũ gia tương trợ” để chòm xóm “tối lửa tắt đèn có nhau” chứ không phải để rình rập nhau.

Người Quốc Gia không ham thích cái “đoàn kết theo định hướng xã hội chủ nghĩa” nói trên, điều cần chăm sóc vun bồi là ý niệm “Hoà, nhi bất đồng” trong tình thân ái và niềm

tương kính để cùng nhau góp phần tạo những nụ cười rạng rỡ trên đôi môi của đồng bào trong nước.

Trong sử nước ta, sự nhường nhịn giữa Đức Hưng Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn (1228-1300) và Thượng Tướng Thái Sư Trần Quang Khải (1241-1294) là tấm gương sáng về tình đoàn kết. Sự nhường nhịn, bắt tay nhau đã cả phá quân Nguyên, quét sạch bọn chúng ra khỏi cõi bờ. Thoát Hoan phải chui vào ống đồng để quân sĩ khiêng chạy trốn khỏi Đại Việt.

Gần ta hơn, hai Cụ Phan Chu Trinh, hiệu Tây Hồ (PCT, 1872-1926) và Phan Bội Châu, hiệu Sào Nam (PBC, 1867-1940) đã để lại cho hậu thế một tấm gương sáng về tình đồng chí, nghĩa thân bằng và lòng yêu nước đích thực. Tuy khác nhau về chánh kiến với hai sách lược cứu nước khác nhau, hai Cụ vẫn giữ niềm tương kính và hoạt động hài hòa cho đến khi Cụ PCT qua đời tại Sài Gòn vào năm 1926. Trong hơn 14 năm của phần đời còn lại, Cụ PBC luôn luôn tưởng nhớ Cụ PCT với niềm kính thương và cảm mến cho đến khi Cụ tạ thế vào năm 1940 tại Bến Ngự, Huế.

Sau khi Cụ PCT qua đời, Cụ PBC sáng tác hai thi phẩm “Sống” và “Chết” (7). Hai Cụ Phan đã hành xử đúng lời của thánh hiền “Hoà, nhi bất đồng”.

Tưởng niệm hai Cụ, người viết chợt nhớ đến một nhân vật có tên là Lý Thụy, (một trong cả trăm bí danh, bút hiệu của HCM) với sự kiện bán đứng cụ PBC cho Pháp để lãnh 150 ngàn tiền Đông Dương bỏ túi xài chơi: Tháng 6 năm 1925, Cụ PBC về dự lễ tưởng niệm Phạm Hồng Thái, vị anh hùng đã ném lựu đạn toan hạ sát toàn quyền Martial Merlin tại khách sạn Victoria, Sa Diện vào đêm 19-06-1924. Bọn Lý Thụy, Lâm Đức Thụ mật báo trước với mật vụ Pháp nên khi Cụ PBC từ Hàng Châu đến Thượng Hải thì bị bắt tại Ga Cửa Bắc.

Một thanh niên 35 tuổi mượn tay thực dân

Thủy Quân Lục Chiến

Pháp ám hại một Ông Cụ 58 tuổi đang rong ruổi trên đường vận động cứu nước. Cụ còn là đồng hương Nghệ An, bạn thân của cha mình. Không có bất cứ một lý do nào có thể biện minh cho hành vi vô luân và tàn độc đó ngoài lý do làm tay sai cho thực dân Pháp.

Pháp đưa Cụ nPBC ra tòa đại hình tuyên án tử hình. Cụ PCT phát động các cuộc biểu tình chống bản án. Vì lòng nhơn đạo, vì áp lực của toàn dân Việt, Toàn quyền Đông Dương lúc bấy giờ là Alexandre Varenne, một đảng viên đảng Xã Hội Pháp (1925-1928), đã ân xá và đưa Cụ PBC về an trí tại Bến Ngự, Huế.

Năm 1947, vì sợ Lâm Đức Thụ tiết lộ vụ án, HCM cho “dân quân” giết Lâm Đức Thụ tại quê hương làng Vũ Trung, huyện Kiến Xương tỉnh Thái Bình (Wikipedia Bách khoa toàn thư). Xin nhắc lại: chính vợ chồng Lâm Đức Thụ đã làm mối cho Lý Thụy (hcm) lấy Tăng Tuyết Minh làm vợ chính thức.

KẾT LUẬN

Chế độ Cộng Sản nhứt định sẽ sụp đổ nếu mọi người, mọi giới, mọi đoàn thể kiên trì đấu tranh trong thể thực tâm đoàn kết. Tình đoàn kết có đạt được hay không, điều đó tùy vào nhiệt tình của chúng ta đối với quê hương. Nếu chúng ta thực sự có nhiệt tâm quang phục Đất Nước bằng cách góp phần nhỏ bé của mình vào việc giải thể chế độ độc tài toàn trị thì chúng ta sẽ dễ dàng tha thứ cho nhau, loại bỏ những gì đưa đến xung khắc giữa ta và người để vun trồng các yếu tố đưa người và ta đến với nhau trong tình đồng hương, nghĩa đồng bào.

Tình đoàn kết chỉ có thể được xây dựng trên sự chân thật, đức khiêm cung, sự tế nhị, niềm tương kính và sự dè dặt trong lời phát biểu, nhứt là khi tức giận.

Thomas Jefferson, tác giả chính của Tuyên Ngôn Độc Lập năm 1776 và Tổng Thống thứ 3 của Hoa Kỳ (1801-1809) có lời khuyên như sau:

“Khi tức giận, hãy đếm đến 10 rồi hãy phát biểu, nếu quá tức giận, hãy đếm đến 100”.

Qua lời khuyên này, Tổng Thống Jefferson cho thấy lời nói, lời phát biểu rất quan trọng. Thượng Đế cho con người một miệng, hai mắt, hai tai. Phải chăng Thượng Đế muốn con người nói ít, nghe nhiều, nhìn thật kỹ trước khi nói? Không chịu nhìn cho thật kỹ, không để tâm nghe thật chu đáo đã vội “phun châu, nhả ngọc” thì châu đó, ngọc đó chỉ là lời vọng ngữ dễ gây đụng chạm, bẻ gãy tình đoàn kết!

Chỉ có một cái miệng mà cái gì cũng nói, bạ đâu nói đấy, nói về người sống chưa đã, lại lôi người đã qua đời để nói! Đây là trường hợp của bọn Giao Điểm khi đề cập đến VNCH và Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Hễ nói nhiều thì sinh ra nói ....trịch thượng.

Thượng đế ban cho chúng ta một cái miệng để nói mà chúng ta không chịu nói gì hết thì cũng là điều nghịch thiên.

Vậy chúng ta phải nói, nhưng nói đâu ra đấy, nói để tạo hợp quần chứ không nói để tạo phân hóa. Nói như Mục sư Martin Luther King đã nói:

- “Cuộc đời chúng ta bắt đầu chấm dứt khi chúng ta im lặng trước những vấn đề sống còn” (“Our lives to begin to end the day we become silent about things that matter”).

Chỉ có Tổ Quốc, Dân Tộc và Cộng Đồng mới trường tồn cùng năm tháng. Tưởng nên để Tổ Quốc, Dân Tộc và Cộng Đồng lên trên tự ái cá nhân và cái “tôi” tầm thường bé nhỏ của mình. Được như vậy, tình đoàn kết may ra sẽ kết tinh và sự tranh đấu của chúng ta sẽ đạt được mục tiêu tối hậu của nó: một nước Việt Nam an lạc, tự do, dân chủ, phú cường trong đó quyền làm người, quyền làm dân được tuyệt đối tôn trọng.

Nếu sự phân hóa còn tồn tại có thể vì đa phần người đời thường quên cái lẽ vô thường trên cõi thế: Khi Chiếc Xe Thiên Cổ đậu trước nhà thì cái “tôi” bắt buộc phải bước lên để được đưa lên “cõi trên” hoặc bị đưa xuống “cõi dưới” tùy những việc mình nói và làm khi còn tại thế.

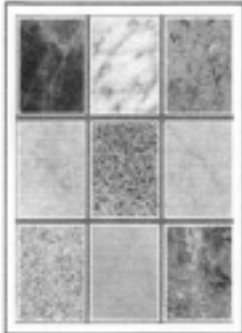

HCM bị Thủ tướng Pháp Bidault hạ nhục bằng cách Ban Tổ Chức lễ quốc khánh 14/7/1946 dời ghế của Hồ xuống dưới không được ngang hàng với Bidault.

Hình này cho thấy HCM đứng vào hàng thứ 4 sau rất nhiều lãnh tụ khác. Sự kiện này được báo giới Pháp đăng tải để chứng tỏ chánh phủ Bidault không ưa gì cộng sản.

TQLC LÊ CÔNG TRUYỀN.

DP MARBLE & TILE

7776 Westminister Blvd, Westminister, CA 92683

State Lic # C54-729787 HIC

Design & Installation:

- Ceramic, Porcelance, Marble
- Granite, Travertine, Wood Floor
- Shower, Kitchen, Fireplace

Remodeling:

- Kitchen (Granite Countertop)
- Bathroom (Stone & Granite Slap)
- Residential & Commercial

Bus & Fax: **714-799-1781** Cell: **714-624-2826**

Đông Phan

Kính Mời

PHƯƠNG CHÂM CỦA CHÚNG TÔI LÀ TẬN TÂM, UY TÍN, GIÁ CẢ PHẢI CHĂNG